

P. 33.683
Arch

R. 1928 - Nr. 1-24

R. 1929 - Nr. 1-24

WIADOMOŚCI BANKU POLSKIEGO

(Drukowane jako rękopis).

Rok V.

WARSZAWA, DNIA 14 STYCZNIA 1928 R.

Nr. 1.

TREŚĆ:

Podziękowanie	str. 1	Natychmiastowa wysyłka awizów żyrowych po ich sporządzeniu i uzgodnieniu	str. 3
Unieważnione akcje Banku Polskiego	1	Zbyteczne oznaczanie weksli zamiejscowych stemplem „Zamiejscowy”	3
Podawanie rodzaju błędu formalnego przy zwracanych wekslach	1	Obliczanie odsetek i należitości od zdyskontowanych i zwracanych dewiz	3
Umieszczanie indosu zastępczego na dokumentach inkasowych, płatnych w Gdańsku.	2	Zmiany w urzędowej stopie dyskontowej	4
Niewłaściwe polecenia Oddziałów w sprawie weksli, zwracanych z błędami formalnymi	2	Stabilizacja lira	4
Niedbałe zawiązywanie worków przy przesyłkach pieniężnych.	2	Rozwój wkładów w instytucjach kredytowych w roku 1927	6

Podziękowanie.

Pan Prezes, Wiceprezes i Dyrekcja Banku składają niniejszym podziękowanie Oddziałom i poszczególnym pracownikom za życzenia noworoczne.

Unieważnione akcje Banku Polskiego.

(Dział I Spisu Okólników).

Numer kolejny	Imię i nazwisko akcjonariusza	Odcinków		Numery akcji
		sztuk	po akcji	
230.	Bolesław Zajączkowski . .	1	2	397313/14
231.	„Józefów” Huta Szklana . .	1	5	480506/10
232.	Jan Ciupa	1	2	382193/4
233.	Wydz. Powiatowy Pow. Toruńskiego	1	1	45116
234.	Janusz Suchorzewski . . .	1	1	15945
235.	Michał Witowski	1	1	242452
236.	Jan Mrazek	1	1	240243
237.	Jan Ułaszyn	1	2	402431/2

Podawanie rodzaju błędu formalnego przy zwracanych wekslach.

(Dział IV Spisu Okólników).

W myśl Instrukcji Służbowej Cz. IV, § 12, str. 74, obowiązane są Oddziały naklejać na wekslach z zauważonemi błędami formalnymi odpowiednie kartki z napisem, wskazującym rodzaj ustalonego błędu. Jakkolwiek przewidziano w tym celu szereg kartek z odpowiedniami drukowanemi napisami, to jednak zdarza się często wiele innych błędów, które w ten sam sposób zwięzłe i jasno winny być na czystej kartce oznaczone, ażeby Oddział otrzymujący taki weksel nie gubił się w domysłach nad powodem jego zwrotu. Ponieważ Oddziały w podobnych wypadkach nakleją wprawdzie kartki, lecz z ogólnikowem określeniem „Błąd formalny”, przypomina się, że treść taką zamieszcza się w uwadze wykazu różowego (form. Nr. 521), na kartce zaś winien być dokładnie podany rodzaj błędu.

1934 K 1814/43-f

BIBLIOTEKA

P. 33.683

Umieszczanie indosu zastępczego na dokumentach inkasowych, płatnych w Gdańsku.

(Dział IX Spisu Okólników).

W Zarządzeniu Centralnej Księgowości Nr. 6 z 21 sierpnia 1924 r. (przypomnienie w Wiadomościach Banku Polskiego Nr. 16 z 31 sierpnia 1927 r., str. 145) podano sposób właściwego indosowania weksli, płatnych w Gdańsku. Zasadą tą kierują się Oddziały również przy komisowych dokumentach (dewizach), przesyłanych Polskiej Kasie Rządowej do zainkasowania. Jakkolwiek postępowanie takie nie może być uważane za nieprawidłowe, to jednak winno ulec zmianie ze względu na to, że dokumenty inkasowe nie stanowią własności Banku i praw z nich wynikających dochodzi, w razie protestu, sam podawca. Skutkiem tego należy odtąd opatrywać dokumenty (dewizy) inkasowe, płatne w Gdańsku, indosem zastępczym tylko na rzecz Polskiej Kasy Rządowej — z pominięciem indosu Oddziału, przyjmującego je do inkasa (a więc tak samo jak wszystkie inne dokumenty, płatne w kraju). Polska Kasa Rządowa w Gdańsku zaś ze swej strony będzie także zamieszczała na dokumentach inkasowych, przesyłanych Oddziałom, tylko indosy na ich rzecz. Uproszczenie to przyczyni się do znacznego ułatwienia pracy w tym dziale czynności.

Niewłaściwe polecenia Oddziałów w sprawie weksli, zwracanych z błędami formalnemi.

(Dział IV Spisu Okólników).

W sprawie weksli zamiejscowych, zwracanych z błędami formalnemi, prowadzą Oddziały między sobą niejednokrotnie polemikę co do ich istoty i interpretacji, posługując się różnego rodzaju argumentami na uzasadnienie zajmowanego stanowiska. Zdarza się przytem, że Oddział, któremu zwrócono weksle takie, odsyła je ponownie z poleceniem przyjęcia ich i zatrzymania w portfelu, przyczem na dołączonej kartce zamieszcza adnotację: „*Prosimy zatrzymać w portfelu na naszą odpowiedzialność*”.

Ponieważ faktyczną odpowiedzialność za weksle zdyskontowane ponosi wyłącznie Bank i — w razie niezapłacenia a w następstwie sporu sądowego — byłby narażony na poważne straty, przeto gwarancja poszczególnych Oddziałów za wydanie takiego zlecenia jest zupełnie niewłaściwą i nieuzasadnioną. Wobec powyższego i ze względu na to, że w portfelu Banku winny się znajdować tylko weksle, nienasuujące żadnych wątpliwości co do wpływu waluty w terminie płatności, wydawanie tego rodzaju zleceń jest niedopuszczalne.

Niedbałe zawiązywanie worków przy przesyłkach pieniężnych.

(Dział XIII Spisu Okólników).

Skarbiec Emisyjny przesłał przy liście z 28 kwietnia 1925 r. L. 1553 wszystkim Oddziałom wzory prawidłowo zawiązanych i przygotowanych do wysyłki worków pocztowych i zwrócił szczególniejszą uwagę na to, „że worek może być napełniany tylko do takiej granicy, która pozwalałaby na swobodne ujęcie górnej jego części i utworzenie z niej fałd, w celu obwiązania i przeszywania sznurkiem”, w odległości 6 do 8 cm od brzegu. Niezależnie od tego w Wiadomościach Banku Polskiego przypominano kilkakrotnie obowiązek starannego pakowania przesyłek pieniężnych, zaś w Okólniku Nr. 93 z 27 października 1927 r. opisano ponownie jaknajdokładniej należyte zawiązywanie worków. Mimo to z dwóch Oddziałów nadesłano w ostatnich dniach do Skarbcza Emisyjnego destrukty w workach, wypełnionych prawie po same brzegi i zawiązanych tak niedbale, że w czasie transportu fałdy nieprzeszyte wysunęły się z pod wiązania, skutkiem czego powstał obszerny otwór, przez który można było swobodnie wyjąć całą zawartość. Dowodzi to lekkomyślności i karygodnego niedbalstwa ze strony personelu, zajętego zawiązywaniem worków, jakoteż świadczy o zupełnym braku dozoru i kontroli oraz poczucia obowiązkowości ze strony odpowiedzialnych urzędników.

O powyższem zawiadamia się w tym celu, ażeby przestrzec inne Oddziały przed tego rodzaju lekkceważeniem obowiązujących przepisów oraz przed wynikającymi stąd następstwami.

Nadmienia się przytem, że — gdyby przeznaczona do wysyłki ilość biletów zmieściła się wprawdzie w jednym worku, lecz nie można było go zawiązać prawidłowo — należy przesyłkę skutecznie w dwóch workach, ażeby podobne wypadki więcej się nie powtarzały.

Natychmiastowa wysyłka awizów żyrowych po ich sporządzeniu i uzgodnieniu.

(Dział I i VIII Spisu Okólników).

Zgodnie z Instrukcją Służbową Cz. II, § 11, str. 61, ustęp 4, Oddziały obowiązane są wysyłać awizy żyrowe natychmiast po ich sporządzeniu, uzgodnieniu i podpisaniu, nie oczekując załatwienia innej korespondencji bieżącej; w Okólniku natomiast Nr. 173 z 24 października 1923 r. polecono przestrzegać pilnie, ażeby listy żyrowe nadawane były na pocztę każdego dnia najpóźniej do godziny 16-ej. Ponieważ w wielu wypadkach awizy żyrowe, otrzymywane ze znacznym opóźnieniem, powodowały niepożądane dla Banku reklamacje klientów, przeprowadzono za pośrednictwem Ministerstwa Poczty i Telegrafów ścisłe dochodzenie i stwierdzono, że działo się to nie z winy urzędów pocztowych, lecz Oddziałów, zwłaszcza mniejszych, które — mimo wyraźnego zarządzenia — nie stosowały się do oznaczonych godzin i nadawały awizy żyrowe w urzędach pocztowych nawet po godzinie 18-ej.

Wobec powyższego przypomina się obowiązujący w tym względzie przepis i nadmienia, że Dyrektorzy Oddziałów lub ich Zastępcy obowiązani są dopilnować jaknajwcześniejszego załatwienia i podpisywania korespondencji oddziałowej, a zwłaszcza awizów żyrowych, co — przy odpowiednim podziale pracy — może być łatwo uskutecznione. O ile ambulanse pocztowe odchodzą popołudniowymi pociągami przed godziną 16-tą, należy nadawać awizy żyrowe wcześniej, ażeby mogły być ekspedjowane temi właśnie ambulansami, przyczem wskazane jest porozumienie się Dyrekcji Oddziału z miejscowym urzędem pocztowym w tej sprawie.

Zbyteczne oznaczanie weksli zamiejscowych stemplem „Zamiejscowy”.

(Dział IV Spisu Okólników).

Na zwracanych Oddziałowi Głównemu wekslach zauważono na górnym marginesie stempel „Zamiejscowy”, co wskazuje, że niektóre Oddziały umieszczają go na wszystkich bez wyjątku wekslach zamiejscowych bezpośrednio po ich otrzymaniu, celem ułatwienia sobie pracy przy podziale niezapłaconych weksli w dniu płatności. Ponieważ Instrukcja dyskontowa nie przewiduje tego rodzaju oznaczania weksli, a ponadto czynność ta w stosunku do wątpliwej wyżej wspomnianej korzyści zajmuje zbyt wiele czasu, należy jej zaniechać, zwłaszcza, że już samo opatrywanie weksli, płatnych w Zastępstwach, wymaga pewnego nakładu pracy.

Zaznacza się zarazem, że umieszczanie wymienionego stempla nie zapobiega również pomyłkom przy wkładaniu do portfelu, gdyż przed załatwieniem tej czynności weksle miejscowe i zamiejscowe przechowywane są oddzielnie w opaskach; w dniu inkasa natomiast mogą być szybko rozdzielone niezapłacone weksle na miejscowe, zamiejscowe oraz dokumenty inkasowe według indosów.

Obliczanie odsetek i należitości od zdyskontowanych i zwracanych dewiz.

(Dział XII Spisu Okólników).

Obliczanie odsetek i należitości przy wykupie dewiz zwróconych przeprowadzane jest częstokroć niewłaściwie wskutek stosowania niejednolitej metody. Przypomina się zatem ponownie, że odsetki od zwróconej, zaprotestowanej dewizy oblicza się za tyle dni, ile faktycznie upłynęło od dnia skupu (czek), względnie od dnia płatności (weksel) do dnia wykupu, ~~licząc dni~~ ³⁰ ~~miesiące kalendarzowe~~. Jakkolwiek ścisłe obliczenie odsetek wymagałoby stosowania klucza liczbowego dla roku o 365 lub 366 dniach, to jednak — celem uproszczenia — należy przyjąć rok równy 360 dniom, podobnie jak to jest powszechnie praktykowane.

Zgodnie ze wskazówkami, zawartymi w Wiadomościach Banku Polskiego Nr. 8 z 30 kwietnia 1926 r., str. 60, stosują Oddziały przy wykupie dewiz kurs danego dnia bez względu na to, czy jest on niższy lub wyższy od kursu, po którym dewizy skupiono. Tą samą zasadą należy kierować się w wypadku zwrotu klientowi dewizy na jego żądanie lub z powodu błędu formalnego. O ile przy pierwotnej tranzakcji podwyższono kurs o $1\frac{0}{100}$ lub $1\frac{1}{2}\frac{0}{100}$, to podwyżka taka winna być również uwzględniona przy wykupie.

Jeżeli klient wykupuje dewizę na żądanie Banku, bonifikuje się odsetki za taką ilość dni, ile wypada od dnia wykupu do dnia płatności z uwzględnieniem dni respektowych, doliczonych przez Oddział przy skupie. W razie zwrotu dewizy na żądanie klienta, oblicza się ilość dni w ten sam sposób, jednak z zachowaniem postanowień Okólnika Nr. 51 z 14 września 1926 r.

Ze względu na to, że obliczanie odsetek w walucie obcej jest niepraktyczne, należy najpierw daną walutę przeliczyć na złote według ustalonego kursu, a dopiero od równowartości złotowej obliczać odsetki tak przy dyskoncie dewiz jakoteż zwrotach. Notatka zatem w Wiadomościach Nr. 22 z 30 listopada 1925 r., str. 200, przestaje być aktualną.

Jednocześnie nadmienia się, że od zaprotestowanych dewiz winna być pobierana zawsze prowizja komisowa $\frac{1}{6}\%$ i księgowana na rachunku „Odsetki od dewiz”, analogicznie jak przy wekslach. Kwota prowizji tej ma być wpisywana w załączniku (form. Nr. 559) w kolumnie odsetek jako oddzielna pozycja.

Również prowizję inkasową 1% , minimum 1 złoty (od zdyskontowanych weksli zagranicznych, płatnych poza siedzibą korespondenta — list okrężny Nr. 23 z 9/II 1926 r.), księgowaną na rachunku „Prowizja od dewiz”, należy zaznaczać na marginesie załączników (form. Nr. 19 lub 229), celem ułatwienia kontroli w Centralnej Księgowości.

Przesyłanie oddzielnych listów do Centralnej Księgowości przy skupie wpłat na zagranicę (w myśl Okólnika Nr. 209 z 21 grudnia 1923 r., str. 2) winno być zaniechane.

Zmiany w urzędowej stopie dyskontowej,

które zgodnie z Okólnikiem Nr. 38 z 11 maja 1925 r. należy odnotować w „Wiadomościach Banku Polskiego” Nr. 23 z 15 grudnia 1927 r., str. 204:

Francja	z 5% na 4%	od dn. 30.XII. 1927 r.
Szwecja	z 4% na $3\frac{1}{2}\%$	od dn. 31.XII. 1927 r.

Stabilizacja lira.

Ustawowa stabilizacja waluty włoskiej stała się faktem dokonanym. Dekretem królewskim z dnia 20-go grudnia 1927 r. przywrócona została wymienialność biletów Banca d'Italia na złoto i ustanowiony został kurs stabilizacyjny lira na poziomie 92,46 lirów za 1 funt szterling i 19 lirów za 1 dolara. W porównaniu do innych walut państw, które należały dawniej do unji łacińskiej i brały udział w wojnie, waluta włoska uległa najmniejszej deprecjacji. Kurs stabilizacyjny franka belgijskiego, jak wiadomo, wynosił 175 fr. za 1 funt szterling, a frank francuski ustabilizował się od kilku miesięcy na poziomie 124 fr. za 1 funt szterling.

Prawnie stabilizowany lir przedstawia wartość 0,07919 gr czystego złota, t. j. 3.66 lirów obecnych odpowiada dawnemu lirowi, wzgl. frankowi złotemu.

W przeciwieństwie do innych państw, które za ustawowy kurs stabilizacyjny swej waluty przyjęły przeciętny kurs faktyczny z ostatnich tygodni, poprzedzających reformę monetarną, Włochy stabilizowały prawnie lira na poziomie nieco niższym od kursu faktycznego z ostatnich miesięcy, jak to uwidocznione jest na poniższej tabelce:

	Nowy parytet	Przeciętny kurs walut zagranicznych w listopadzie	Kurs walut zagranicznych w dniu 21 grudnia
Dolar	19.0000 lirów	18.370 lirów	18.428 lirów
Funt angielski	£2.4609 „	89.507 „	89.075 „

Według oficjalnej deklaracji Ministra Skarbu, Volpiego, obniżenie kursu wymiennego lira miało na celu stworzenie premii eksportowej. Wobec jednak małej różnicy kursowej, jaka tą drogą została osiągnięta, wyjaśnienie to wydaje się nieuzasadnione. Więcej prawdopodobieństwa posiada hipoteza, że obniżenie kursu lira było nie celem, ale skutkiem, wywołanym koniecznością obrania takiego kursu stabilizacyjnego, aby stosunek lira do wszechwładnego dzisiaj dolara wyraził się w cyfrach okrągłych, co ułatwić ma wszelkie tranzakcje pieniężne między temi dwoma krajami.

Powodzenie bowiem reformy monetarnej we Włoszech w znacznej mierze zależeć będzie od dostatecznego dopływu kredytów zagranicznych. Podobnie jak w innych krajach ustawowa stabilizacja waluty we Włoszech nie jest ukoronowaniem stabilizacji gospodarczej, lecz ma być czynnikiem, ułatwiającym jej osiągnięcie.

Nowej walucie włoskiej największe niebezpieczeństwo zagraża ze strony bilansu płatniczego. Aby wyrównać ujemne saldo tego bilansu w okresie gorszego urodzaju, lub też ożywienia w przemyśle, powodującego zwiększony import surowców, Włochy liczyć muszą na dostateczny dopływ kredytów zagranicznych. Mając to na względzie, Włoski Bank emisyjny Banca d'Italia, dzięki poparciu Banku Angielskiego i Federal Reserve Banku w New-Yorku, zapewnił sobie kredyt w główniejszych bankach emisyjnych w ogólnej sumie 75 milj. dolarów.

Poza tem grupa prywatnych banków angielskich i amerykańskich, z domem bankowym J. P. Morgan and Co. w New-Yorku na czele, przyznała jeszcze Bankowi Włoskiemu kredyt w wysokości 50 milj. dolarów. Włochy są więc trzecim krajem, po Belgji i Polsce, którego reforma monetarna uzyskała oparcie w kooperacji banków emisyjnych.

Reforma monetarna we Włoszech nie spowoduje żadnej wybitniejszej zmiany w obiegu pieniężnym. Kursujące obecnie bilety Banca d'Italia i bilety skarbowe, a także monety zdawkowe, t. j. monety srebrne, niklowe i miedziane, znajdować się będą nadal w obiegu. Najpoważniejszą konsekwencją reformy jest przewalutowanie według nowego parytetu rezerw kruszcowo-walutowych Banca d'Italia. Zysk, jaki powstał z przewalutowania tych rezerw, wynoszący przeszło 6 miliardów lirów, przekazany został w całości skarbowi, który zużyje go przedewszystkiem na umorzenie swego długu w instytucji emisyjnej. Zadłużenie skarbu w Banca d'Italia z tytułu zaliczek, udzielonych przez ten bank rządowi, a także z tytułu długu skarbu w dawnych bankach emisyjnych (Banco di Napoli i Banco di Sicilia), a przejętego po unifikacji emisji biletów bankowych z dnia 1 lipca 1926 r. przez Banca d'Italia, wynosił ogółem 6.729 milj. lirów, które dzięki pożyczce Morganowskiej, przekazanej przez skarb bankowi, zredukowany został w dniu 20.IX.1926 r. do sumy 4.229 milj. lirów.

Bank Włoski zobowiązał się do utrzymywania rezerwy w złocie i walutach pełnowartościowych, wynoszącej co najmniej 40% ogólnej sumy wartości biletów bankowych, będących w obiegu i natychmiast płatnych zobowiązań. Zastosowane więc tu zostały te same zasady pokrycia obiegu, co w Niemczech i w Polsce. Wymienialność biletów bankowych na złoto lub dewizy, opiewające na pełnowartościowe waluty, w praktyce oznaczać będzie — jak i w innych państwach — głównie wymianę biletów bankowych na dolary po kursie 19 lirów za 1 dolara i przejście ewentualnie w późniejszym terminie do wymiany biletów na złoto w sztabach. Wymienialność biletów na monety nie jest przewidywana, tembardziej, że złoto wycofane zostało we Włoszech z obiegu daleko wcześniej, niż w innych państwach, a mianowicie już w r. 1894.

Ustawowa stabilizacja waluty włoskiej poprzedzona została długim okresem prac¹⁾ przygotowawczych, mających na celu uzyskanie odpowiednich warunków dla przeprowadzenia reformy ostatecznej. Dzięki długoletnim wysiłkom uzyskano przedewszystkiem równowagę budżetową, jak to uwidocznione jest na poniższej tabelce:

	(w milj. lir).			
	1923/24	1924/25	1925/26	1926/27
Deficyt	— 417	—	—	—
Nadwyżka	—	+ 417	+ 2.268	+ 405

Jako dalsze ważniejsze etapy prac rządu podkreślić należy: 1) konsolidację długów zagranicznych względem Anglii i Stanów Zjednoczonych i utworzenie kasy amortyzacyjnej dla spłacenia tego długu, 2) unifikację emisji prawnych środków płatniczych przez nadanie Banca d'Italia wyłącznego przywileju emisji biletów bankowych, 3) stopniową deflację obiegu pieniężnego, drogą wycofania całkowitego z obiegu biletów 25-lirowych na sumę 400 milj. lirów i zredukowanie długu skarbu względem Banku Włoskiego o 2.500 milj. (dzięki pożyczce Morganowskiej), przez co obieg pieniężny, który osiągnął był w swoim czasie maksymalną wysokość 22 miliardów, obniżony został ostatnio do 17½ miliardów, 4) konwersję długu bieżącego (bony skarbowe płatne po 7-miu latach zamienione zostały na rentę skonsolidowaną, płatną po 9-ciu latach) i utworzenie kasy amortyzacyjnej dla spłaty tego długu, 5) popieranie pożyczek zagranicznych, zaciąganych przez przemysł z warunkiem, aby waluty, pochodzące z kredytów zagranicznych, wpłacane były do kas skarbowych i 6) sprawowanie nadzoru nad ruchem cen hurtowych i detalicznych.

¹⁾ Omówione one zostały obszerniej w artykule: „Sprawozdanie Banca d'Italia za r. 1926“, zamieszczonym w „Wiadomościach Banku Polskiego“ z dnia 30 czerwca 1927 r.

Rozwój wkładów w instytucjach kredytowych w roku 1927. (W tysiącach złotych).

	31. VII. 1925	31. XII. 1925	31. XII. 1926	31. I. 1927	28. II. 1927	31. III. 1927	30. IV. 1927	31. V. 1927	30. VI. 1927	31. VII. 1927	31. VIII. 1927	30. IX. 1927	31. X. 1927	30. XI. 1927	31. XII. 1927
Bank Polski															
przyw. rach. żyrowe	63.273	49.010	125.029	120.567	138.340	162.013	133.804	111.808	113.426	112.573	114.837	124.236	112.653	146.138	184.277
Bank Gospodarstwa Krajowego															
wkłady wszelkich typów łącznie	131.509	223.671	449.083	460.732	463.609	496.968	502.893	514.561	527.203	555.579	551.521	570.928	567.199	585.778	
w tem:															
wkłady rządowe, samorządowe															
i inst. użyt. publ.	104.372	178.873	325.581	328.523	330.157	358.933	357.088	356.615	364.986	378.526	379.397	405.769	401.964	412.503	
Pocztowa Kasa Oszczędności															
a) wkłady oszczędnościowe. . .	15.877	12.612	24.639	26.363	28.676	31.984	34.629	36.833	38.135	40.444	42.653	44.777	47.874	51.528	58.453 ²⁾
b) rachunki czekowe.	42.111	52.367	104.639	102.000	106.000	147.000	106.660	98.800	109.277	106.382	101.499	103.887	114.912	110.519	131.634
Związkowe Banki akcyjne															
(w r. 1925 — 32															
w r. 1926 — 30															
w r. 1927 — 31)															
wkłady wszelkich typów	289.331	206.142	308.495	370.496	390.344	412.825	446.192	467.030	477.272	505.374	512.370	527.624	531.441	550.093 ¹⁾	
Kasy oszczędności komunalne															
(w r. 1925 — 51															
w r. 1926 — 115															
w r. 1927 — 118)															
wkłady	18.154	19.480	57.614	66.971	71.777	78.569	86.136	92.204	98.518	106.604	109.935	113.253	122.036		
Spółdzielnie kredytowe															
(w r. 1925 — 76															
w r. 1926 — 79															
w r. 1927 — 153)															
wkłady	5.637	4.898	8.148	13.788	14.773	15.816	17.108	17.677	18.202	19.255	19.526	19.513	20.388		

¹⁾ Dla 2 banków wzięto stan z poprzedniego miesiąca.
²⁾ Wraz z procentami za rok 1927.